

Äldste Koichi Aoyagi

i de sjuttios kvorum

Hjälpande händer, räddande händer

Må vi följa profetens råd och föredöme och varje dag söka upp de behövande.

Mina bröder och systrar, jag är innerligt tacksam för möjligheten att tala till er under konferensen. Jag är tacksam för president Thomas S. Monson och jag vittnar om att han är den levande Gudens profet. Jag är djupt imponerad av det underbara exempel president Monson ger oss, som under hela sitt liv har räckt ut sin hand för att hjälpa och rädda andra.

Vi lever i en tid då många människor drabbas av svåra olyckor och behöver hjälp på grund av jordbävningars, tsunamiers, orkaners och andra naturkatastrofers förödande effekter. Kyrkan räcker ut handen mot dessa människor genom humanitär hjälp. Kyrkans medlemmar ger trofast generösa fasteoffer varje månad och utför tjänande i en kärleksfull anda. De räcker bokstavligen ut en hjälpande hand på Herrens sätt. De följer befallningen som Herren gav: ”Kom i allt ihåg de fattiga och behövande, de sjuka och lidande, ty den som inte gör detta, han är inte min lärjunge” (L&F 52:40).

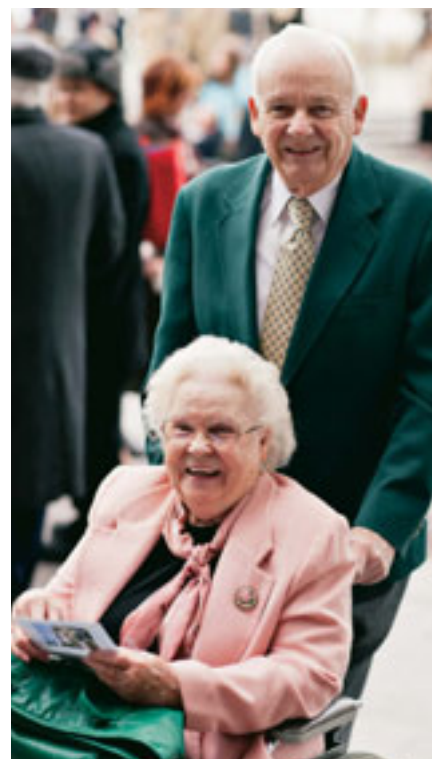
Idag vill jag tala om händer som hjälper och räddar på ett andligt sätt. Herrens verk och härlighet är att

”åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39). Många omkring oss behöver andlig hjälp. När vi räcker ut en räddande hand mot mindre aktiva medlemmar, familjer där inte alla är medlemmar och mot dem som inte delar vår tro, inbjuder vi alla att ”komma till Kristus”.¹

Som nybliven medlem i kyrkan undsattes jag andligen av en räddande hand som en trofast medlem i kyrkan räckte ut. Jag växte upp i Matsumoto i Japan, inte långt från platsen där vinterolympiaden i Nagano hölls. Min hemstad är mycket lik Salt Lake City, den ligger i en dal omringad av vackra berg. När jag var 17 år träffade jag två amerikanska missionärer: äldste Carter och äldste Hayashi. Vi var nästan jämnåriga, men äldsterna hade något underbart som jag inte känt tidigare. De var flitiga, gladlynta och fyllda av kärlek och ljus. Jag blev djupt imponerad av deras egenskaper och ville bli som de. Jag lyssnade till deras budskap och beslöt mig för att döpas. Mina föräldrar var buddister och var starkt emot mitt dop. Men med missionärernas och Herrens hjälp fick jag tillstånd att döpas och undret skedde.

Året därpå började jag på universitetet i Yokohama. Jag bodde ensam och långt från min hemstad och alla bekanta. Jag kände mig övergiven och drev bort från kyrkan. En dag fick jag ett vykort från en av kyrkans medlemmar där hemma. Hon skrev att hon hört att jag inte gick till kyrkan längre. Hon citerade ett skriftställe och bad mig återvända till kyrkan. Jag överväldigades av orden i skriftstället. De hjälpte mig förstå att jag kanske hade gått miste om något viktigt, och jag begrundade och kämpade med det i många dagar. Det gjorde också att jag kom ihåg ett löfte som missionärerna givit mig: ”Om du läser Mormons bok och ber innerligt om att få veta om löftet i Moronis bok är sant, så får du veta sanningen genom den Helige Andens kraft.”²

Jag insåg att jag inte bad av hela mitt hjärta och bestämde mig för att göra det. En morgon vaknade jag tidigt, knäböjde i min lilla lägenhet och bad innerligt. Till min förvåning kom den Helige Andens bekräftelse över mig

precis som utlovat. Mitt hjärta dunkade, kroppen skakade och jag fylldes av glädje. Genom den Helige Andens kraft lärde jag mig att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus lever och att de verkligen visade sig för Joseph Smith. Jag beslöt mig för att omvända mig och trofast följa Jesus Kristus under resten av mitt liv.

Den andliga upplevelsen förändrade mitt liv totalt! Jag beslutade mig för att gå på mission för att visa min tacksamhet till Herren och medlemmen som räddade mig. Efter missionen vigdes jag i templet med en underbar kvinna och vi har välsignats med fyra barn. Det kan nämnas att det var samma kvinna som räddade mig genom att skicka ett vykort till min ensamma lägenhet i Yokohama många år tidigare. Jag kommer alltid att vara tacksam för Herrens nåd och för hjälpen jag fick av medlemmen, som återigen bad mig "komma till Kristus".³

Jag vet att många av er i enskildhet räcker ut er kärleksfulla och räddande hand dagligen. Vi har en trofast syster i Hjälpföreningen som inte bara bryr sig om dem som hon är besökslärare för, utan dessutom besöker alla systrar

som är sjuka eller behöver hjälp. Hon besöker dem ofta och har i åratal stärkt många tro. Jag tänker på en biskop som ofta besökte änkorna och änkemännen i sin församling. Den hjälpen fortsatte under många år efter hans avlösning.

Jag känner till en prästadömsledare som tar sig tid med en ung man som förlorat sin far. Han följer med honom till aktiviteter, undervisar honom om evangeliet och ger honom de råd hans far skulle ha givit honom. En annan familj tycker om att dela med sig av evangeliet. Både föräldrar och barn vittnar om evangeliet för alla de möter och älskas av många.

Som en del av en aktivitet i Primär lägger mitt femåriga barnbarn ett oppopat popcorn i en stor glasflaska varje gång hon hjälper någon. Hon sjunger följande primärsång högt och ljudligt medan hon söker efter bra saker att göra varje dag: "Lyss till profeten, lyss till profeten, lyss till profeten, han känner Gud."⁴

Jag hinner inte berätta om allt det goda jag ser kyrkans medlemmar göra. De följer profetens råd, inte för att det är deras plikt eller ansvar utan av egen

fri vilja, utan fanfarer men med glädje.

Ibland känns det som om vi är för svaga och inte orkar rädda andra, men Herren påminner oss: "Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt 25:40).

Jag avslutar med ett citat av president Thomas S. Monson: "Mina bröder och systrar, det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår godhet — de kan vara släktingar, vänner, bekanta eller främlingar. Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss."⁵

Må vi följa rådet och exemplet profeten ger oss och varje dag söka efter de behövande, så att vi som Herrens händer kan hjälpa och rädda hans barn, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 1
2. Se Moroni 10:4–5.
3. Se Matt 11:28.
4. "Lyss till profeten", *Barnens sångbok*, s. 58–59.
5. Thomas S. Monson, "Har jag hjälpt någon idag?", *Liabona*, nov. 2009, s. 86.